

горещина и умора. Движели се по отровнитѣ джунгли сжщо като водолази. Смъртта ги дебиѣла всѣка секунда.

По едно време видѣли грамадни дървета-вампири, листата на които улавяли прелитащитѣ птици. Бодлитѣ на дърветата се забивали въ тѣлата, които изпускали кръвъ. Отъ дърветата съскали голѣми змии; явили се отровни насѣкоми, скорпиони и комари. Показали се чудесни орхидеи, повече отъ 60 различни видове; тѣ били необикновено хубави, но отравяли съ миризмата си всичко живо. Остритѣ листа на храститѣ като бръсначъ разрѣзвали човѣшката кожа.

— Макаръ да бѣхме взели всички предпазителни мѣрки — разказва графъ Пророкъ — не можехме да избѣгнемъ ухапването отъ змии. Върху гърба на единъ отъ нашитѣ другари убихме 4 метрова кобра. Докторътъ постоянно нацъркваше въ жилитѣ ни противоотрова, която често промѣняше споредъ породата на змиитѣ. Ние бихме измрѣли, ако не носѣхме съ себе си 24 разни противоотрови (ваксини).

Едно чудно племе

По едно време срѣдъ обрасналитѣ съ буренъ развалини пѣтешественицитѣ видѣли мънички хора, които щомъ като забелязали „лелящия драконъ“, веднага се изпокрили въ храститѣ. Това било племето лакондони, до което бѣлъ човѣкъ досега не се е доближавалъ. Експедицията най-вече искала да изучи тия чудни джужета.

„Сутринта, разказва графъ Пророкъ — главниятъ водачъ Доминго се приближи до менъ и тревожно почна да ми шепне: